

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap IV. Defectuum quotidianorum censura, & remedia, cum solatio in
tentationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

CAPVT IV.

Defectuum quotidianorum censura, & remedia, cum solatio in tentationibus.

1. Pugna contra defectum quotidianorum relicta nobis est ob maius lucrum pietatis.
2. Defectum presidentium permittuntur, ut tam seipsos, quam sibi subditos ad maiorem perducant profectum.
3. Humilis retractatio quotidianorum defectuum, insignis est dispositio ad gratia augmentum.
4. Eam frequentanti defectu ipsi non minuunt perfectioni integritatem.
5. Amor serueni & plena resignatio eisdem abforbent maculas ex defectibus quotidianis contractas.
6. Impatentia & ira reprimenda est, ex consideratione mansuetudinis & passionis Christi.
7. Retractatio quotidianorum defectuum cum amore & amore facta, Deo est gratissima.
8. Iudicium Dei timendum reuera est, sed moderate tamen.
9. Cogitationes pravae caute repressa, purgant & mundant animum.
10. Gravissimus conflictus in purarum imaginum, vincitur optime pia resignatione, & sancta occupatione.
11. Etiam sanctissimi famuli Dei gravibus tentationibus in hac vita impugnantur, ut copiosius premientur in calu.

1. Defectuum quotidianorum pugna Deum honorificat, & ad multum utilis est. Lib. 3. In fine. cap. 52.

EAdem Virgo Gertrudis, propter minutiolem quemdam defectum sese multum arguens ac reprehendens, desideravit & petijt a Domino, ut illum penitus in ipsa emendaret, atque ab ipsa auferret. * Cui benignus Dominus blandè respondit: *Et quare velles, ut & ego magno honore privarer, & tui genti premio careres? Nam grande nimis premium lucraris, quotiescunque illum vel similem defectum recogno-*

* Hæc citat, & alia in eandem rem addit Reverend. Pater Alfonsus Rodericus Exercitij perfectionis parte 2. tractatu 4. capite 7.

scens, proponis de cetero eum vitare: & quodcumq; quis studet pro amore meo defectus suos devincere, tantum mihi honoris ac fidelitatis exhibet, quantum miles exhiberet Domino suo, si strenuè seipsum in bello inimicis opponeret, eosq; viriliter expugnaret atque prosterneret.

Orante eadem virgine pro defectu cuiusdam personæ quæ Congregationi præerat, Dominus illi apprensus, ^b dixit: *Ego ex abundantia pietatis, dulcedinis, & dilectionis mee divinæ, quæ Congregationem hanc elegi, permittio inherere aliquos defectus etiam illis qui præsumunt: ut inde meritum Congregationis augeatur. Nam multo maior virtus est, subici ei cujus defectus cognoscitur, quam alteri cuius opera per omnia probata videntur. Ego sino Superiores habere aliquos defectus, & ex diversitate curarum quandoq; maculari, ut magis humilientur, Subditarum meritum crescit tam ex defectibus quam ex profectibus earum quæ præsumunt: & similiter meritum illarum quæ benè præsumunt, crescit tam ex profectibus quam ex defectibus subditarum. In quibus verbis Domini, Gertrudis intellexit superfluentem divinæ sapientiæ pietatem, quæ tam subtiliter salutem electorum disponit: permittens in eis esse defectus, ut ipsos ad majores ducat profectus.*

Vi-

^b Illud sanctæ Gertrudis exemplum inter alia obedientiæ cæcæ exempla refert idem parte tertia tractatus, cap. 8.

Videbatur itaque sibi, quòd etiã-
fi bonitas Dei nunquam in alia
re magis claruisset quàm in ista,
omnis tamen creatura Deum sa-
tis laudare non posset.

3. Agnitio
quoridia-
ni defe-
ctuum,
dispositio
est ad
gratiam.
Lib. 4.
Inlin.
6. 2. Instante festo Nativitatis Do-
mini Jesu, ipsa Gertrudis propter
infirmiorem lecto decumbens,
inciderat ex fragilitate humana
in impatientiam. Cùm igitur
cum mœrore revolveret in corde
suo illum suum defectum, repu-
tans se omnibus Dei donis ni-
mis indignam, propterea quòd
ex parva quadam negligentia sibi
servientium prolapsa ad tantam
impatientiam fuerat: divinitus
edocta est, quòd omnes cogita-
tiones, quibus homo cum mœ-
rore suo retractat defectum,
post dignè peractam pœnitentiam
(de qua Deus in Scriptura dicit,
In quacunque hora conversus
fuerit peccator & ingemuerit,
omnium peccatorum ejus non
recordabor amplius) nihil aliud
sunt, quàm quædam dispositio
& præparatio ad gratiam Dei reci-
piendam.

4. Quoridia-
ni defe-
ctuum non
sunt cum
immode-
rato do-
lore re-
tractan-
di, ne
tenebræ
inutile
offun-
dant. Rursum hæc virgo Gertrudis
aliquando ex inordinata quadam
tristitia simul & impatientia ran-
tas incurrebat tenebras, ut mag-
na ex parte jucunditatem divinæ
præsentia videretur amisisse:
quæ tamen tenebræ postea per in-
terventionem beatæ Mariæ vir-
ginis fuerunt temperatæ atq; mi-
tigatæ. Cùm ergo benignius à
Domino visitata, recoleret illam
suam impatientiam ac ceteros

defectus suos, ipsa sibi valde di-
splicens, cum magna spiritus de-
jectione dixit ad Dominum:
*Obsecro Domine, impone finem ma-
lis meis, nam ego illis nullum finem
impono. Libera me, & pone me
juxta te, & cujusvis magnus pug-
net contra me.* Cujus desolationi
Dominus compatiens, sciscita-
tus est ab ea, utrùm delectatio-
nem aliquam in mundo potius
eligeret quàm se, & aliquid sibi
præponere vellet. Ad quod il-
la: *Absit, absit, ut ego tibi vero,
summo, stabili, & æterno bono ali-
quid præferam.* Et Dominus:
*Cùm nihil mihi præponas, & volun-
tatem tuam voluntati meæ semper
subycere cupias, constat te in cha-
ritate * & gratiâ esse: cur ergo
propter peccata tua tam desperan-
ter loqueris? Nam scriptura teste,
charitas operit multitudinem pec-
catorum.*

Cùm eadem virgo Gertrudis
iterùm incidisset in impatien-
tiam, & tamen Deus benignissi-
mè eam visitaret, tandem dixit
ad Dominum: *O dulcissime Deus,
quomodo potuisti mihi nunc tam in-
digne atque imparate, tam conso-
latoria gratia tua dona impertiri?*
Respondit Deus: *Amor coëgit
me.* Et illa: *Ubinam sunt macule
illæ à me contractæ per impatientiam
quas incurri, & aliquantulum ver-
bis ostendi?* Ad quod Dominus:
*Ignis Divinitatis meæ consumpsit
eas.* Tunc illa: *O clementissime
Deus, cùm toties gratia tua præve-
niat vilitatem meam, vellem scire,*

Q9

utrum

Monile
Spiritus.

Job. 17.

* Nul-
lus de-
fectus
peccati
venialis
quan-
tumvis
magnus
aut fre-
quens
spoliare
potest
animam
gratiâ
Dei &
charita-
te.
1. Pet. 2.

5. Amorose
resigna-
tio citò
delet qua-
tidianor
defectuum.

Monile
Spirit.

uirum prædicta impatientia & si-
miles defectus post mortem in anima
mea purgari debebunt. Cui cum

Dominus benignè dissimulando
non responderet, ipsa subjunxit:

*Verè Domine, si decor iustitiæ tuæ
exigeret, sponte & libens descen-
derem * etiam in infernum, ut eò
digniore emendationem tibi pro
culpis meis exhiberem: si verò na-
turali bonitati & misericordie tuæ
magis congruit, ut macule meæ a-
more tuo prorsus consumantur atq;
ad nihilum redigantur, liberrime
exposcam, ut idem amor tuus ipsas
anime meæ maculas plenè expurget.*

Dominus igitur solita pietate sua
petitioni & desiderio ejus promp-
tissimè satisfecit.

Christus leniter reprehendens
sanctam Birgittam propter impa-
tientiam & iram, quæ perturbata
fuerat, ait: *Ego creator & spon-*

*sus tuus pro te sustinui verbera: tu
verò ita impatiens fuisti, ut non po-
tueris portare verba. Ego stans
ante iudicem, cum accusarer, ta-
cui, & non aperui os meum: sed tu
acerbius respondendo & exprobran-
do, vocem tuam nimis exaltasti.
Tu debueras omnia patienter tole-
rare propter me, qui clavis affixus
fui pro te: debueras per patientiam
tuam eum, qui erravit, ad meliora
provocare. Sis ergo post hac cau-*

*tor: & ubi ab aliquo ad iram pro-
vocata fueris, * non facile lo-
quaris, donec ira ab animo tuo se-
motâ fuerit. Transacta autem a-
nimi commotione, & causâ ipsius
commotionis diligenter pensatâ, po-*

*teris loqui cum mansuetudine, candi,
Quòd si loquendo nihil proficeres, & tacitudo
tacendo non peccares: melius tunc nitas
faceres, & majus meritum acqui- est.
reres, si sileres.*

Intellexit virgo Gertrudis, cor
divinum inæstimabili dulcedine
affici, quoties aliquis cum mœro-
re recollit, se per evagationem
mentis, vel per verborum ope-
rumve inutilium dissolutionem,
deci disse à Domino Deo suo, qui
ipsum singulis horis ac momen-
tis tam benignè beneficijs præve-
nit & subsequitur. Intellexit,
quòd quando homo corde com-
puncto apud se dicit hæc aut simi-
lia verba, *Hec me miserum!* quo-
modo tempus istud consumpsit? quam
parum Deo amatori meo intendi!
& cum desiderio proponit de ce-
tero vitare hujusmodi negligenti-
as atq; offensas, efficitur reverè
tabernaculum Dei, in quo, tan-
quam in domo propria, habitare
dignatur Dominus summæ ma-
jestatis. Sicq; per sanctissimam
Filij Dei conversationem supplè-
tur negligentia, & sancta vita
renovatur in homine fideli: atq;
inde fit gaudium in cælo, eò quòd
infinita Dei bonitas dignatur in
anima verè pœnitente suas habe-
re delicias.

Dominus Jesus ait ad Birgit-
tam: ** Cur turbaris & sollicita
es, filia? Respondit illa: Quia
diversis, & inutilibus malisq; affli-
gor cogitationibus, quas removere
nequeo, & terror iudicij mei an-
git. Tunc Dominus, Hæc, inquit,*

verè

* Nimi-
rum sal-
vafem-
per Dei
amici-
tia: qui
gradus
resigna-
tionis
eminè-
tissimus
sæpe jã
occurrit
& Deo
placet.
Est autè
amorosa
ista resig-
natio re-
mediũ
efficax
ad eva-
dendum
reatum
omnem
tam cul-
pæ quã
pœnæ.

6.
Ira repri-
mendã
est per
Christi
mansue-
tudinẽ
& tole-
rantiam
injuriam.

Lib. 8.
Revel.
pap. 6.

* Rem-
edium
oppor-
tunum
iræ, dũ
fervet,
obser-
vandum
& appli-

7.
Summè
placet
Deo de-
fectum
etiam ni-
mirum
dolo &
emenda-
tio ex-
mordet.

Indica
iusti Di-
rimenda
sed con-
moder-
tione sa-
Et filia
citas

Lib. 3.
Revel.
cap. 19.
* Proco
solatio-
ne ari-
ditatis
in spiri-
tualib9
exerci-
tiji9, hūc
inter
alia lo-
cum ad-
fert R.
P. Alfon-
sus Ro-
deicius
Exerci-
tij per-
fectio-
nis p. 1.
tract. 8.
cap. 29.

*vera est iustitia, ut sicut prius dele-
tabaris in vanitatibus mundi con-
tra voluntatem meam, ita modo tibi
molesta sint varia perversaq; cogita-
tiones contra tuam voluntatem.
Verum tamen time iudicium meum
moderate & cum discretione: firmi-
ter semper confidens in me Deo tuo.
Certissimè enim scire debes, malas
cogitationes, quibus mens relucta-
tur, & quas detestatur, esse purga-
tionem animæ atq; coronam. Si tu
illas prohibere non potes, ser patienter,
ac voluntate eius renitere. Et quā-
vis ipsi non consentias, time nihil-
ominus ne inde superbias, & cadas:
nam quicumq; stat, solius Dei virtu-
te stat.*

9.
Cognitio
nec pra-
va repug-
nanda
superata,
mundant
mentem,
& virtu-
tes custo-
diunt.
Lib. 2
Revel.
cap. 27.

*Rursum dixit Dominus ad eā-
dem Birgittam: Ut homo intelligat
infirmitatem quam habet à seipso,
& fortitudinem quam habet à me;
neceesse est ut quandoq; permittatur
pulsari pravis cogitationibus: qui-
bus si non consentit, illæ efficiuntur ei
purgatio animæ, & custodia virtu-
rum. Et licet valdè amare sint ad
ferendum, sanant tamen animam,
& ducunt eam ad aeternam vitam,
quæ non potest haberi sine amaritu-
dinibus. Diligenter verò laborare
debet anima, ne eis consentiat, aut
in eis deleatur. Nonnulli in ini-
tuo conversionis suæ, alij in vitæ
medio, atq; alij in senectute gra-
vius tentari permittuntur. Hinc
Mater Dei eidem Birgittæ ait: Tu
miraris, * cur in senectute tenta-
tiones tibi accrescant, & eas modo
sentias, quas nec in iuventute, nec
in coniugio experta es. Hoc ideo fit,*

Lib. 9.
cap. 94.
* Etiam
in ulti-
ma sene-
ctute
graves
tenta-
tiones
oppug-
nant p. 1.

*ut cognoscas te nihil esse, & nihil
posse, sine Filio meo. Nisi enim ille
te servasset, non est aliquod peccatū
tam grave, quod non commisisses.
Sancta virgo Catharina, Dei
permissione pluribus diebus acer-
rimè divexata fuit carnalibus ten-
tationibus. Nam maligni spiri-
tus eam non solum per obscæna-
rum cogitationum immisiones,
& somniorum illusiones, sed eti-
am per manifestas apparitiones
se se oculis & auribus ejus ingere-
bant. Effingebant imagines vi-
rorum & mulierum in conspectu
ejus se mutuo turpissimè ample-
xantium, illamq; gestibus, ver-
bis, & actibus valdè inhonestis
provocantium ad libidinem atq;
luxuriam. Ad hunc modum ca-
stissima virgo cogebatur videre
atq; audire id quod maximè hor-
rebat: & licet oculos clauderet,
nihilominus perdarabant spur-
cissimæ & abominandæ illæ ima-
gines. Inter hæc etiam spiritua-
libus consolationibus destituta
erat, & solitum devotionis fer-
vorem minimè sentiebat. Atta-
men propter hujusmodi molestiā
non omisit sua pia exercitia; sed
diligentissimè instabat orationi
sicut poterat, ac seipsam ita allo-
quebatur: Tu vilissima peccatrix
nullis consolationibus digna es. Quid
enim? nonne tibi fuerit satis, si non
damneris, etiamsi toto vitæ tua tem-
pore has cruces & tenebras ferre de-
beres? Certè non ideo elegisti ser-
vire Deo, ut hic consolationes ab eo
accipias, sed ut in calis illo fruaris*

*ut cognoscas te nihil esse, & nihil
posse, sine Filio meo. Nisi enim ille
te servasset, non est aliquod peccatū
tam grave, quod non commisisses.*

*Sancta virgo Catharina, Dei
permissione pluribus diebus acer-
rimè divexata fuit carnalibus ten-
tationibus. Nam maligni spiri-
tus eam non solum per obscæna-
rum cogitationum immisiones,
& somniorum illusiones, sed eti-
am per manifestas apparitiones
se se oculis & auribus ejus ingere-
bant. Effingebant imagines vi-
rorum & mulierum in conspectu
ejus se mutuo turpissimè ample-
xantium, illamq; gestibus, ver-
bis, & actibus valdè inhonestis
provocantium ad libidinem atq;
luxuriam. Ad hunc modum ca-
stissima virgo cogebatur videre
atq; audire id quod maximè hor-
rebat: & licet oculos clauderet,
nihilominus perdarabant spur-
cissimæ & abominandæ illæ ima-
gines. Inter hæc etiam spiritua-
libus consolationibus destituta
erat, & solitum devotionis fer-
vorem minimè sentiebat. Atta-
men propter hujusmodi molestiā
non omisit sua pia exercitia; sed
diligentissimè instabat orationi
sicut poterat, ac seipsam ita allo-
quebatur: Tu vilissima peccatrix
nullis consolationibus digna es. Quid
enim? nonne tibi fuerit satis, si non
damneris, etiamsi toto vitæ tua tem-
pore has cruces & tenebras ferre de-
beres? Certè non ideo elegisti ser-
vire Deo, ut hic consolationes ab eo
accipias, sed ut in calis illo fruaris*

Monile
Spiri-
os, ut
discant
humili-
tatem,
& gra-
tia Dei
necessi-
tatem.

10.

Impura-
rum ima-
ginum
constitua-
graviss-
ma est;
sed victo-
ria per
pia exer-
citia &
humilem
resigna-
tionem
obine-
tur.
Exc. 11.
primæ
partis
vitæ e-
jus.

Monile
Spir.

in eternum, Surge igitur, & consueta exercitia tua prosequere, Dominusq; suo fidelis permane. Postea cum unus daemon proterviter illi diceret, Non desistemus, sed ad mortem usq; tibi molesti erimus, nisi nobis consentias; respondit illa, Ego afflictionem elegi pro refrigerio: nec difficile, imo iucundum mihi erit, & has & alias penas pro honore Domini mei Iesu Christi sustinere, quamdiu ei placuerit. Ad quae verba, tota cohors malignorum spirituum confusa discessit, & lux ingens locum in quo sancta Virgo erat, illustravit, Dominusque ei apprensus dixit: Quando cor tuum sordidis cogitationibus abundabat, ego intus in medio eius latebam, & efficiebam ne illis consentires aut delectareris. Permitebam te tentari quantum saluti tuae expediebat, ut me adiuvante vinceret.

11.
Sancti
quod ipsi
in terra
impugnati
sunt, ut
episcopatus
in caelo
remunerentur.

Virgo Gertrudis in spiritu aliquando clarissime cognovit, quomodo Deus nonnunquam permittat hominem pluribus vitijs gravissime impugnari, ut is postea de triumpho feliciter exultet, & majorem gloriam in caelo obtineat. Cognovit plerisque esse eximios castitatis & puritatis sectatores (quales fuerunt Apostoli Christi) qui suspecta quidem omnia fugiunt, sed ea quae suspecta minimè sunt, rationabiliter admittunt. Et hi si interea tentatione aliqua pulsantur, viriliter certando (adjuvante gratia Dei) ipsam tentationem devincunt: si

verò interdum ex humana fragilitate aliquantulum succumbunt, student hoc dignis poenitentiae fructibus delere. Huiusmodi praeliatores beatus Augustinus ita exhortatur: *Attendite Sancti quicumq; pugnat. Preliantibus loquor: intelligunt qui pugnant, non me intelligit, qui non pugnat. Vult homo castus, ut nulla omnino surgat in membris suis concupiscentia adversaria castitati. Pacem vult, sed nondum habet. Quando enim ad illud ventum fuerit, ut nulla omnino exurgat concupiscentia adversaria, nullus erit hostis: cum quo luctemur: nec expectatur ibi victoria, quia de hoste iam victo triumphatur. Modo autem quando caro concupiscit adversus spiritum, & spiritus adversus carnem, contentio est. Non quod volumus facimus. Quare? Quia volumus ut nulla sint concupiscentiae, sed non possumus. Velimus nolimus, habemus illas: velimus nolimus, titillant, blandiuntur, stimulant, infestant, surgere volunt, premuntur, nondum extinguuntur. Caro enim concupiscit adversus spiritum, & spiritus adversus carnem, ut non ea quaecumq; vultis, faciatis. Quid enim vultis o Sancti, o boni praeliatores, o fortes milites Christi, quid vultis? Ut non sint omnino concupiscentiae mala. Sed non potestis. Exercere bellum, sperate triumphum. Facite quod potestis, quod ait ipse Apostolus alio loco, Non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ad obediendum desideriis ejus. Non ait, Non sit peccatum; sed non regnet.*

Quam

Aug. 7.
10. Ser.
43. de
Verbis
Domini.

Gal. 5.

Rom. 7.

Rom. 6.

* Id est peccati fomité, aut concupiscē-
tiam. *Quamdiu vivis, peccatum * neces-
se est esse in membris tuis: saltem illi
regnum auferatur, non fiat quod ju-
bet.* Hæc Augustinus.

in conscientia sua gravioris culpæ
fentiens remorsum, minime sara-
gebat per verba Sacerdotis absol-
vi, saltem à pulvere venialium
culparum, sine quibus humana vi-
ta non ducitur: sed simulabat se
interdū dormire, quādo Sacerdos
confessiones recepturus aderat.

Monile
Spirit.

CAPUT V.

*De confessione frequentis, & desi-
derio confitendi.*

1. Hebdomadaria confessionis utilitas.

2. Etiam venialium confessio à spiritualibus
personis frequentanda, ob utilitatem illam, quod
semper in singulis confessionibus nova Sacramenta-
li gratia datur.

3. Firma voluntas confitendi, reputatur pro sa-
cto, quando aliud non poterat.

4. Peccata in confessione oblita, præmissa tamē
diligenti examine, cum alijs confessi remittuntur.

5. Licet timoratus & anxia conscientia homini-
bus etiā non præmissa confessione communicare, ubi
obediētia id ordinat, & non adest Confessarius.

Degente beata Birgitta Romæ,
venit illuc quidam, qui sacramen-
taliter confiteri peccata sua cupie-
bat, sed Confessorem habere non
poterat, propterea quod nullus
Sacerdotum linguam ejus intelli-
geret. Pro quo cum ipsa sancta
Birgitta Dominum consuleret,
respondit Dominus: Ille plorat,
quod non inveniat auditorem con-
fessionis sue; sed dices ei, ut bono sit
animo. Voluntas sufficit, ubi homo
bonum opus prestare non potest, quod
prestare desiderat. Quid enim salu-
tem latroni in cruce attulit? nonne
bona voluntas? Quid item efficit in-
fernum, nisi voluntas mala, & affe-
ctus inordinatus? Itaq; pauper iste
permaneat stabilis, & non retroce-
dat. Qui postquam in patriam suā
redierit, querat & audiat à sapien-
tibus ac justis ea quæ anima ipsius sa-
lutaria sunt, eisq; voluntatem suā
submittat, sequendo eorum consiliū
potius, quā propriam inclinatio-
nem aut proprium iudicium. Et si
mortuus fuerit in via, fiet ei quod
ego pendens in cruce dixi latroni, e-
ris mecum in Paradiso. Profecto
bona voluntas magnus & dulcis
est thesaurus. Qui hanc habet, is
desiderat & conatur obedire ac

3.

Bona vol-
untas
pro facto
reputa-
tur, etiā
in mate-
ria con-
fessionis,
Deo sup-
plente de-
fectum
involun-
tarium
Sacramē-
ti, per a-
lias gra-
tias non
Sacramē-
talis.

1. **C**hristus audiente sancta Bir-
gitta, ait: *Ei, qui spiritum &
gratiam meam adipisci ac retinere
desiderat, utile est, crebro peccata
& negligentias suas coram Sacer-
dote confiteri, ut expurgetur.* Et
cū ipsa Birgitta videret animā
mariti sui domini Vlphonis in
Purgatorio, dixit: *O felix ani-
ma! quid præcipue tibi profuit ad
salutem? Ille respondit: Confessio
mea, quam Ferrys sextus (dum Sa-
cerdotis copiam habebam) facere
solitus sum, cum firmo me emen-
dandi proposito.*

2. *Quædam monastici Ordinis
virgo, quæpiè admodum vixe-
rat, veniens ad mortis horam,
purgari ante exitum debuit ab
hac culpa, quod quandoque gra-
tiam sacramentalis confessionis
neglexerat. Nonnunquam enim,
cū aliæ sociæ virgines ad con-
fessionem coram Sacerdote faciē-
dam sese præpararent, illa nullū*

Confessio-
ni crebra
nitilitas,
per exem-
plum heb-
domada-
rim con-
fientu
Vlphonis
mariti
S. Birgit-
te vidua.
In ex-
trav. c.
56.

2.
Venialium
confessio
non negli-
genda.

Luce. 2.